Kahe ehk kolmekorra (suurust mööda) ja
pag. 568.
pani kübara põhja.

2.

Järgmise juta saadan Teile hea õnne peale, sest ma ise ei saa mitte aru, kas uus ehk wana on. Aga et ta meie rahwa sünnitus on, see on selge. Sarnasid jutusid lüqu palju rahwa seas. On mõni mees, kes neid pidude peal tsinaid ette swõib kanda, et teistele lõbu sünnitada.

—— Ma tulin ükskord sügisel, kui pikkil päewil olime, karjast koju waatama, mis wend teeb. Näen wend tuulab hernid, päratu herne kuhsarja all! „Toho kurat, kui palju hernid sull!" hüüan ma imestades. Oh sa kallis aeg! Wend tõmbas tuulelua ja tõmbas sellega mu taga ossa pidi, mis mõjus ja ütles: „Oi sina kuri-loom, wõi Jumala and tuled kurja-sõnaga ära sõnama." Läksin ma töinates emale kaebama

pag. 569.

Ema ütles: „Rumal laps, mis sa nõnda ütlesid, sina ütelnud ikki: Jakka Jumal ~~appi~~!" Sügisel läksin kooli. Kui lauba koju tulin, näen tee ääres talu põleb. Mina ütlen ka rööne saste: „Jakka Jumal ~~appi~~!" Oh sa kallis aeg! Wõeti mind kinni, pekseti ja kasteti ülepea wee sisse. Ma olin lige kui kass. Ema jälle kodus urjutama: „Uiu rumal; kui sihukest asja näed, süs wõta ja wiska wett." Pühabä essaa ma sukogi wälja minna, nänn kuiwat ennegi riidid. Esmapa läksin ma jälle kooli. Kui ma lauba koju tulin, tuli mulle — näed nüüd, missilla juures see olikaks saksa wastu. Mina jooksen rattu silla alla, tõmban mütsi wett täis ja wiskan sakste peale. Oi, oi; tõmmati mind kraawi kaldale maha ja lauditi punase kepiga mööda kintse, nii mis mõjus. Läksin koju ja kaebasin emale. Ema jälle: „Muin sõge, sina wõtnud ikki müts maha ja andnud sakstele aru."